Teljes szívvel Istent szolgálni

Alkalom: vasárnap de.
Dátum: 2026.02.22.

Ige:
Bírák 11,29-40
Zsolt 86,11-12 [11]Taníts engem utaidra, Uram, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet. [12]Magasztallak, Uram, Istenem, teljes szívből, és tisztelem nevedet örökké.

Kedves Testvérek! Néhány héttel ezelőtt elkezdtük a Bírák könyvét olvasni, és elindítottunk egy igehirdetési sorozatot a Bírák könyve alapján. Az elmúlt 5 alkalommal már sorra vettünk néhány fontosabb epizódot Izráel történetének ebből a különleges időszakából. Ma folytatjuk tovább a megkezdett sorozatunkat Jefte történetével.

Ahogy azt a Bírák könyvének eddigi részeiből is már láthattuk, Izráel ismét hátat fordított az igaz Istennek, annak az Istennek, aki kihozta őket Egyiptomból, ahol négy évszázadon keresztül rabszolgák voltak, és egy saját országot adott számukra, az ígéret földjét, Kánaánt. A Szabadító Istennek fordítottak hátat, és olyan nem valódi isteneket imádtak, akiknek semmi erejük, semmi hatalmuk nem volt, de valamiért csábítóbbnak és érdekesebbnek tűnt azokat a bálványokat, pogány istenségeket imádni.

Az Úr azonban ezt megint azzal büntette meg, azzal figyelmeztette a népét, hogy idegen népek kezdték rabolni és fosztogatni őket.

Mintegy 130 éven át ez ismétlődött: Izráel hűtlensége, bálvány istenek imádata, idegen hadseregek fosztogatása, bűnbánat és szabadulás egy választott vezető által. Ebben az ismétlődésben ma Jeftéről, mint Isten által választott vezetőről hallottunk egy történetet.

Ez egy döbbenetes és nehezen is érthető történet. Jefte fogadalmát nagyon könnyű félreérteni. Könnyű vallási fanatistaként látni ezt az embert. Éppen ezért először ezt szeretném helyre tenni, hiszen amíg nem értjük jól, addig a félreértés teljesen elvonja figyelmünket **a történet lényegéről, hogy mit jelent teljes szívvel szolgálni Istent?**

A történet az előző fejezetben kezdődik. Isten megengedte az ammóniak népének, hogy elnyomják és fosztogassák Izráelt. 18 éven át tartott ez az állandó fenyegetettség és az ammóniak fosztogatása, amikor végre őszintén bűnbánatot tartott Izráel népe. Ekkor olvassuk azt, hogy „Az Úr pedig megelégelte Izráel nyomorúságát." (10,16b)

Ezután következik egy mindent eldöntő ütközet, de vajon ki fogja Izráel hadseregét vezetni az ellenséggel szemben? Ki az, aki harcba mer szállni? A felelősség óriási. Ha veszít Izráel, akkor ő lesz a felelős mindenért, akkor neki kell elvinni a balhét. Ha azonban győz az ellenség felett, akkor a nép vezetője lesz.

A következő fejezet legelső mondatából már sejthetjük, ki lesz ez a vezér: *„A gileádi Jefte erős vitéz volt, egy parázna nőnek volt a fia."* Kiszemeltek egy olyan embert, akit ma úgy mondana a köznyelv: stróman. Ő vállalja a bukás és a kudarc kockázatát. Azt gondolták, hogy érte nem kár, ha rá kell hárítani minden felelősséget, ha balul ütnek ki az események.

Jeftének kétes a származása, és ezért őt családja már régen kitagadta, a nép pedig most ki akarja használni. Ő azonban nemcsak erős vitéz, hanem nagyon okos is volt, és még azt is megtudjuk a történetből, hogy pontosan ismerte Isten törvényeit, rendelkezéseit, hitt Istenben és elkötelezett volt abban, hogy hűségesen az Urat szolgálja.

Amikor a nép helyzete egyre nehezebbé válik, és már nem lehet elkerülni a harcot, akkor szinte könyörögnek Jeftének, hogy vezesse ő harcba Izráel seregét. Jefte csak és kizárólag akkor hajlandó ezt megtenni, ha a nép megválasztja őt vezérré. Vagyis ezáltal kilép ebből a kiszolgáltatott helyzetből, hogy stróman legyen, hogy ő vigye el a balhét.

És a szentíró leírja azt, hogy *„A nép pedig a maga fejévé és vezérévé tette őt. Jefte pedig mindezt elmondta az Úr színe előtt Micpában."* Majd először tárgyalással akarja elhárítani a harcot, de az ellenséget már nem lehet visszafordítani. Az összeütközés, a harc elkerülhetetlen.

Innentől olvastam fel igehirdetésem előtt a történetet. Isten kiválasztotta őt, és áldásával segítette az ütközetben, ennek a jele pedig az volt, hogy „az Úr lelke szállt Jeftére", és megkezdte a hadműveletet az ellenség ellen. A helyzet minden bölcsességet, ravaszságot megkövetelt, de az emberi elszántságon és hadászati ismereteken túl a Mindenható Isten segítségére is szükség volt. Jefte pontosan tudta ezt.

Jefte egy ilyen helyzetben – nagyon is komolyan véve az Isten szentségét – fogadalmat tett Istennek.

Mire tett fogadalmat? Arra, hogy bármi vagy bárki jöjjön is ki a háza ajtaján, az az Úré lesz, feláldozom égőáldozatul.

Nagyon kemény fogadalom! És Jefte biztosan tudta azt, hogy az nemcsak állat lehet, hanem ember is. Jefte teljes áldozatról beszél. Az a szó, amit héberül kimond nem feltétlenül jelent égőáldozatot, de azt jelenti, hogy teljes egészében az Úré lesz. És ő pontosan tudta azt, hogy ha valamit az Úrnak szentelnek, akkor azt nem lehet visszavonni a mózesi törvények értelmében.

És azt is tudta Jefte, hogy Isten a leghatározottabban tiltja és elítéli az emberáldozatot (3Móz 18,21; 20,2-5, stb.). A történetből pedig kiderült az, hogy Jeftét nem ítélték később el azért, mert feláldozta volna a lányát. Sőt, Isten előtt kedves volt az a fogadalom, amit Jefte tett, és megsegítette őt, győzelmet aratott az ellenségen.

Jefte megengedte lányának, hogy elsirassa szüzességét, vagyis azt, hogy emiatt a fogadalom miatt nem mehetett soha férjhez. A lány **biztosan nem halt meg, hiszen azzal fejeződött be a történet, hogy „a leány soha nem hált férfival".**

Az áldozat, amit Jefte meghozott az az volt, hogy egyetlen gyermeke élete végéig a szentélyben szolgált. Ma azt mondanánk, hogy apáca lett belőle. Ez is hatalmas nagy áldozat vállalás volt.

Hasonló felajánlást olvasunk Sámuel könyvében, amikor Anna imádkozik azért, hogy meddősége ellenére gyermeke születhessen. Amikor pedig Sámuel megszületik, akkor felajánlotta az Úrnak őt, így került Sámuel gyermekként a szentélybe, hogy egész életében szolgálja Istent.

Így válik érthetővé az, hogy Jefte példaképpé vált a zsidó nép körében. Ha valóban feláldozta volna lányát, ahogyan pogány népeknél szokás volt, akkor azt a Biblia a leghatározottabban elítélte volna. Akkor lett volna igazán megvetett emberré egy ilyen szörnyűség után. Sőt, a törvény szerint az ilyen emberre halálos ítélet várt (3Móz 20,1-5)

De Jefte nem követett el ilyen szörnyűséget, nem áldozta fel gyermekét. Szilárd, istenfélő jellemével, Istenhez való ragaszkodásával nem fér össze semmi olyan, ami utálatos Isten előtt, vagy amit a mózesi törvények határozottan tiltanak.

Az utolsó érv, ami bizonyítja, hogy Jefte nem tett ilyen szörnyűséget, és nem végzett emberáldozatot az az, hogy a mózesi törvények szerint az égőáldozat kizárólag hímnemű állat lehetett.

Kedves Testvérek! Mi az, amit fontos megtanulnunk ebből a történetből? Mit jelent számunkra az, hogy Jefte teljes szívvel félte Isten nevét és teljes szívvel szolgálta őt? Hogyan tudjuk mi teljes szívvel szolgálni az Urat?

I. Először is nagyon fontos az, hogy az esküvel, a fogadalmakkal kapcsolatban legyünk megfontoltak. Amikor fogadalmat teszünk, akkor tudnunk kell, hogy annak mindig súlya van. Különösen nagy súlya van azoknak a fogadalmaknak, amikhez Istent hívjuk tanúul, amikor Isten nevére teszünk esküt.

A Szentírásban több Ige is figyelmeztet arra, hogy vegyük komolyan az esküt, vagy inkább ne tegyünk fogadalmat. A Préd 5. részében ez van megírva: *[1]Ne beszélj elhamarkodottan, ne hirtelenkedd el az Isten előtt kimondott szavadat, mert Isten a mennyben van, te pedig a földön, ezért kevés beszédű légy! … [3]Ha fogadalmat teszel Istennek, ne halogasd teljesítését, mert nem telik neki kedve az ostobákban. Teljesítsd, amit megfogadtál!*

A mi szavaink legyenek egyértelműek. Ha igent mondunk valamire, akkor tartsuk ahhoz magunkat eskü nélkül is. A Hegyi Beszédben a Mt 5-ben így mondja ezt Jézus: *37Ellenben, ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem, minden további szó a gonosztól van.*

II. Másodszor Jefte és lányának **Isten iránti hűsége** példa volt Izrael számára, és **példa lehet előttünk** is. Az Istenhez való hűség sokkal többet jelentett a személyes kényelmüknél és érdekeiknél.

Jefte lánya abban is példa, hogy maga is figyelmeztette az apját arra, hogy az Istennek tett fogadalmat akkor is tartsa meg, ha az nagyon nehéz, vagy akár fájdalmas is.

Jefte elkötelezte magát Isten mellett, és kitartott Isten mellett még akkor is, amikor ez számára vagy a családja számára már nagyon nehézzé vált. Az Istenhez való hűséget nem a kényelmesség vagy bármiféle előnyök és érdekek szerint mérlegelte.

III. Harmadszor lássuk meg azt, hogy mennyire sérthetetlen volt az adott szó, az elhangzott fogadalom. Ha egy fogadalmat megszegett valaki, akkor már az is az Istennel szembeni hűtlenségnek számított. Mennyivel súlyosabb volt ezért az Istennek tett fogadalom.

Ezért harmadszor az legyen számunkra a tanulság, hogy az Úr ma is ugyanilyen, teljes szívvel történő odaszánást és megalkuvás nélküli hűséget vár el tőlünk emberi kapcsolatainkban, a házasságunkban, a barátságban.

Ha elköteleztük magunkat, akkor ne félszívvel legyünk benne abban a kapcsolatban, házasságban, barátságban, és ne félszívvel higgyünk Istenben, hanem teljesen, hitünk, lelkünk és erőnk teljességével ragaszkodjunk az Úrhoz. Pál apostol így tanít az 1Kor 7-ben: **35Ezt pedig éppen a ti javatokra mondom, ... hogy feddhetetlenül élhessetek, és teljes szívvel ragaszkodjatok az Úrhoz.**

Legyünk hűségesek az Isten előtt kimondott fogadalmainkban, amikor keresztelés alkalmával megfogadjuk, hogy gyermekeinket hitben neveljük és neveltetjük. Teljesítsük azt a fogadalmunkat, amit akkor tettünk, amikor felnőttként kereszteltek vagy konfirmáltunk! Akkor megfogadtuk, hogy **„Ígérem és fogadom, hogy Jézus Krisztusnak igaz követője, református keresztyén anya-szentegyházunknak egész életemben hűséges, úrvacsorával rendszeresen élő, szolgáló és áldozatkész tagja leszek."**

És ugyanígy idekívánkozik a presbiteri fogadalom említése is. Hiszen a presbiteri esküben a testvérek megfogadták azt is, hogy **„az egyház hasznát mindenkor a magam hasznának elébe helyezem"**.

És valahányszor úrvacsorai közösségben vagyunk, szintén megerősítjük fogadalmunkat, hogy **„hálából odaszánjuk magunkat élő, szent és Istennek kedves áldozatul".** Ezért mindenek felett azt várja tőlünk Isten, hogy hozzá hűségesek legyünk és maradjunk. Mert az Úr hozzánk mindig hűséges marad. Pál írja Timóteusnak: *13Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja.* (2Tim 2,13)

Segítsen bennünket a Kegyelmes Isten, hogy hűségben éljünk és teljes szívvel szolgálhassuk Őt! Ámen.

Loment Péter lelkész